

мѣри Аделмина, ще го направи царски зетъ и наслѣдникъ на прѣстола. Единъ отъ тѣхъ на име *Сигизмундъ* обиколилъ съ конь цѣлото царство и се завърналъ угриженъ, защото не я намѣрилъ. На връщане пѣхътъ му билъ прѣзъ гората. Той изгладнѣлъ много и слѣзълъ да закуси отъ балканското млѣко на младата овчарка. Слѣдъ закуската седналъ край поточето да почине и да напои коня си.

На това мѣсто той намѣрилъ коронката на Аделмина и я занесълъ на нещастнитѣ ѝ родители, за да се утѣшаватъ съ нея.

Царятъ като видѣлъ коронката, казалъ: „Моята дъщеря е още жива. Тя живѣе сега съвсѣмъ промѣнена въ нѣкой кѣтъ на царството ми. Нея никой не може позна по лицето, защото безъ короната то се е промѣнило. Само тази няма корона ще може да я познае...“

Още на другия день заповѣдалъ да се явятъ въ палата му всички 17 годишни момичета отъ Франция. Слѣдъ една седмица дворътъ се напълнилъ съ млади дѣвойки. Съ тѣхъ дошла и овчарката. Другитѣ били облѣчени разкошно, а тя — просто и боса.

Като опитали коронката, тя станала само на овчарката. Щомъ я наложили на главата ѝ, веднага се повърнали изгубенитѣ добрини: красотата, ума и богатството. Кѣмъ тѣхъ се присѣдинило и доброто сърдце на гълъбовата фея.

Сѣщия день се вѣнчала за *Сигизмунда* и станала царица. Прѣзъ нейното царуване френцитѣ били най-честити.

